

Mindig más műsor van az égen

A fotó mindig a készítőjéről mesél

● Munzlinger Attila asztrológiaképeit látva úgy tűnik, neki sokkal többet megmutat az ég, a táj. Sőt más „arcát” mutatja, mint annak, aki kimegy és csak úgy kémleli a végtelent.

TAMÁS GYOPÁR

A gyergyószárhegyi családorvos, Munzlinger Attila így vall a fotózásról: „Esténként, ha tiszta az égbolt, kimegyek a szabadba, és csodálom a csillagos eget. Elbűvölnek az éjszaka égi és földi fényei, igyekszem megörökíteni belőlük, amit lehet, hátha más is örömét leli benne. A csillagok alatt eltöltött órák során mindig megtalálom az örök gyógyszert: a békét és a harmóniát.”

A legfrissebb fotó a kedvence

Számos díjat, elismerést érdemeltek ki dr. Munzlinger Attila fotói az évek során, 2015-ben fotója által mi is láthattuk Gyergyóban a sarki fényt, kétszer is, Cengelléren márciusban, a csomafalvi Veresvirág kilátónál júniusban kapta lencsevégre. „Nagy előadás volt” – emlékszik vissza, hozzátéve: mindig más műsor van az égen. Számít az elismerés, de neki az az élmény fontos, amit abban a pillanatban él meg, amikor alkot. És amíg készült rá – tehetném hozzá, hiszen amikor gyergyószárhegyi otthonában felkerestük, az udvarán lévő csillagda, szerinte játszóház mellett nagy tükkörrel, üvegömbbel kísérletezett, s természetesen nyakában fotógéppel fogadott. Bárhova is megy, visz magával egyet a pillanatot megörökítő masinákból. Többnyire mindig eltervezi, sőt látja maga előtt a képet, és kívárhozza a megfelelő időt, fényviszonyokat, hogy keretbe foglalja. De olyan is volt, amikor az ég „véletlenül” mást mutatott egy családi ünnep éjszakáján, amit aztán csillagászmagazinok továbbítottak e műfaj csodáloinak. Munzlinger Attilának mindig a legutóbbi fotója a kedvence. Ami mostanság az Oltárkőről készült.

Régóta tanulja a csillagokat

„Édesapám neves fotóművész, természetfotós volt Marosvásárhelyen, úgy nőttem fel, hogy folyton kiállításokra jártunk, az otthonunk tele volt fotókkal. Tizenkét évesen kaptam az első saját fényképezőgépet, én ebbe beleszülettem. Folyamatosan tanulom, akárcsak a csillagászatot.” Volt, amikor mellőzte a fotografálást, amikor két lánya kicsi volt, akkor inkább családi eseményeket örökített meg.

Föld és ég fényei. Öncélúan készül, másokat gyönyörködtet

FOTÓ: MUNZLINGER ATTILA

Lányait is „rákapatta”, sőt a barátaiak gyerekeinek házi fotótáborokat szervezett, amit mai napig emlegetnek.

Türelem kell a látáshoz

„Ha egy tiszta éjszakán kimész a házból, felnézel az égre, látsz néhány csillagot. Ha ott eltöltesz öt percet anélkül, hogy bármilyen fényforrásra ránéznél, többet látsz, másfél óra után pedig látod a Tejutat, a csillagködöket, három óra után a csillagok fényénél látod a lábad alatt a talajt. Az emberi szem alkalmazkodik, csak idő kell, hogy átálljon az éjszakai látásra” – mondta. „Amikor megtanultad, mi hol van a csillagtérképen, akkor is látod, amikor nem látod. De igazából az a szép, amikor az élmény is társul, amit a naplementétől a teljes sötétségig megélsz a tájban, miközben figyeled az égi eseményeket.”

A rabló fényszennyezés

Légszennyezés, fényszennyezés rejteti el az égboltot a szemlélő elől. A gyergyóremetei korszerű közvilágítást pozitív példaként emelte ki a fotós, majd mesélt a fényszennyezés hatásairól. „A fényszennyezés olyan, mint a porszívó, az élőlényeket felszippantja. Az ember nappali faj, évmilliókon keresztül éjszaka aludtunk. Az orvostudomány bizonyította, hogy a szorongásos szindróma, a depresszió, a krónikus fáradtság és egy csomó lelki nyavalya az éjszakai fény miatt alakul ki. Nem tudunk lenyugodni. Az éjszakai fény-

szennyezés elrabolja az embertől a csillagos ég látványát is. Pedig a csillagokhoz kapcsolódunk ezerféle szállal. A lelki egyensúlyhoz szükségünk van a természetre” – mondta. Hozzátette, két generációval ezelőtt a nagyapa tanította fiúunokájának az égboltot...

Nappal gyógyít, éjjel fotózva pihen

Napi akár negyven beteg után feltöltődést jelent az éjszakai táj a családorvosnak. „Más, amikor a rendelőben dolgozom, fogadom a betegeket és kart nyomok a jelenlegi rendszerrel, de amikor átállok fotós üzemmódra, az egészen más éneket hozza felszínre.”

Három éve 3300 beteg tartozik hozzá, felesége, Ildikó, aki szintén családorvos, besegít, de mint mondja, pihenésképpen kedvenc közeli helyein fotóz, összekötve az ember alkotta tájat a csillagos égbolt csodáival.

Ufót nem látott

Égitesteket fürkésző fotóssal beszélgetve adódott a kérdés, Munzlinger Attila szerint van-e élet a Földön kívül. „Kizárt, hogy a Föld az egyetlen kikutatott bolygója az univerzumnak, Föld-szerű bolygó lakhatósági zónában, csak a mi galaxisunkban tízmilliárd kell legyen, s hát a 300 milliárd galaxisban, amiről tudunk” – fogalmazott. Az ufókra térve pedig elmondta, bár sok érdekes jelenséget látott, olyan repülő tárgyat nem, amit nem tudott volna beazonosítani. Az asztrológiához, a személyre szabott horoszkópokhoz úgy viszonyul, mint a görög mítoszokhoz, amelyeknek megvan a szépségük, de nem kell ilyesmikre alapozni az életet.

A fotózás öncélú örömszerzés

Munzlinger Attila szerint akkor jó a fotó, ha igazi megeléssel alkotják, mert ezt megérzi a nézője. Szerinte a jó kép mindig öncélúan készül, nem azért, hogy majd megjelenjen valahol, hanem mert örömét leli benne a fotós. Mára már profi fotográfusokat indított el pályájukon, feltarisznyálva őket azzal, amit a képek csodáloinak sem árt szem előtt tartani: a fotós másként látja a környezetet, ezért többet lát. Fotósként legyek jelen a pillanatban. A jó fotográfia megragadja a lényegét. A jó képek mindig egyszerűek. A fotó mindig a készítőjéről mesél.